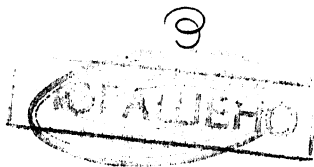

JOHAN LUDVIG RNEBERGS

SAMLADE ARBETEN.

Andra Bandet.

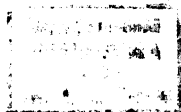
HELSINGFORS.

Theodor Sederholms förlag.

Finska Litteratur-sällskapets tryckeri.

1861.

Imprimatur: *Carl von Schoultz*

44623-66

ÖFVERSÄTTNINGAR
och
BEARBETNINGAR.

Serviska Folksånger.

FÖRORD.

Den försvenskning af Serviska Folksånger, som här lemnas i allmänhetens händer, är gjord efter Hr P. von Goetzes i S:t Petersburg år 1827 utkomna Tyska öfversättning af desamma. Det företal, hvarmed han beledsagat sitt arbete, lyder i utdrag så:

„Serviska Nationen intog i fordnade tider en icke obetydlig plats bland de Slaviska stammarna. Ganska ofta kämpade den segerrikt mot Byzanz, och blott en för tidig död hindrade Zaren Stephan Duschane (1358) att eröfra den Grekiska kejsarekronan. I femtonde århundradet gick Serviens politiska sjelfständighet under, och landet erkänner från denna tid Turkarnes öfverherrskap. Begripligtvis kunde derföre de lyckliga anlag, hvarmed detta folk af naturen är begåfvadt, icke hinna utveckla sig till en fulländad bildning. Men undan olyckorna och förtrycket har denna nation likväl lyckats rädda sina sånger, och deras outtömliga källa. Och just den omständighet, att Servien icke äger någon annan litteratur, än sina sånger, ger desamma ett särdeles intresse i historikernas och menniskoforskarens ögon.

Åren 1814 och 1815 öppnade D. Wuk Stephanovitch Karadschitch genom sina i Wien i 2:ne delar utgifna Narodne Srpske pjesme för folkpoesiens vänner en rik skatt af Serviska sånger. Af detta verk utkom den andra betydligt förökade upplagan i Leipzig 1823 och 1824, i tre delar.

W. St. Karadschitch indelar de Serviska Folksångerna i Fruntimmerssånger (kärleksvisor, romanser, små poetiska berättelser och skildringar, bröllopsqväden, lekar m. m.), till största delen författade af fruntimmer, och Hjeltesånger. Till de sednare höra i denna samling blott fyra stycken: Blodhämnden, Jakschitcherne, Skadars grundläggning och Slaget på Fogelfältet. De pläga afsjungas af männer, ofta af blinda gubbar, vid Gusle, ett entonigt instrument, med en enda af tagel tvinnad sträng bespändt.

Originalets versmått är öfverallt bibehållet, ehuru med en och annan obetydlig förändring.“

Hvad min åtgärd vid dessa sångers försvenskning angår, har jag, såsom obekant med Serviska språket, sökt gå den Tyska öfversättaren i spåren så nära jag kunnat; och då Herr von Goetze, som han sjelf försäkrar, äfven varit mån om att troget följa originalet, kan jag hoppas att min bearbetning ej heller skall särdeles afvika ifrån detsamma.

Några få mindre stycken har jag uteslutit, troligen till ingen betydligare skada för samlingen. De här upptagna behöfva intet förespråk. Jag är säker om, att ganska få skola läsa dem, utan att träffas af den naiva täckhet, som spelar i de små sångerna, som börja samlingen, och hänföras af den rena episka skönhet, som herrskar i de fyra större, hvilka sluta densamma.

Helsingfors den 6 December 1830.